

Sygn. akt I NSNc 298/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maria Szczepaniec

Elżbieta Mazur-Orlik (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z powództwa Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego
przeciwko M. P. i D. P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 23 listopada 2022 r.

skargi nadzwyczajnej wniesionej przez Prokuratora Generalnego od nakazu zapłaty
w postępowaniu upominawczym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 29 stycznia
2018 r., sygn. I Nc 29/18,

- 1. uchyla w całości zaskarżony nakaz zapłaty i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu;**
- 2. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania wywołane wniesieniem skargi nadzwyczajnej.**

UZASADNIENIE

Pismem z 28 marca 2022 r. Prokurator Generalny wywiódł skargę nadzwyczajną od prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Okręgowego we Wrocławiu I Wydział Cywilny, sygn. akt I Nc 29/18 z dnia 29 stycznia 2018 r. w sprawie z powództwa Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty przeciwko M. P. i D. P. o zapłatę.

Powyższy prawomocny nakaz zapłaty został zaskarżony – na podstawie art. 89 § 1 i § 2 w zw. z art. 115 § 1 i § 1a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 1904 ze zm.; dalej jako: u.SN), z uwagi na konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej – w całości.

Na zasadzie art. 89 § 1 pkt 1 i 2 u.SN zaskarżonemu orzeczeniu Prokurator Generalny zarzucił:

I. naruszenie zasad, wolności i praw człowieka i obywatela, określonych w Konstytucji RP, a mianowicie:

1. zasady praworządności, sprawiedliwości proceduralnej, a także prawa do rzetelnej procedury, zasady zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasady pewności i bezpieczeństwa prawnego, wynikających z art. 2, art. 7 i art. 45 ust. 1 Konstytucji poprzez uznanie przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu, iż roszczenie skierowane przez powoda przeciwko pozwanym nie jest oczywiście bezzasadne, przytoczone w pozwie okoliczności nie budzą wątpliwości i tym samym zachodzą podstawy do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, nie zaś skierowania sprawy do rozpoznania na rozprawie bez przeprowadzenia pogłębionej analizy dokumentów i zbadania, czy umowa kredytowa nie posługiwała się niedozwolonymi klauzulami umownymi, co było sprzeczne z lojalnością państwa wobec obywateli w procesie stosowania prawa,

2. określonej art 76 Konstytucji RP, zasady ochrony konsumenta, jako strony słabszej strukturalnie w stosunkach prywatnoprawnych z przedsiębiorcą i wymagającej ochrony przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi, poprzez orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, wierzytelności wynikającej z zawartej przez M. P. i D. P. z Bankiem S.A. z siedzibą w W.

(poprzednikiem prawnym strony powodowej; dalej: B. S.A. lub Bank) umowy kredytu mieszkaniowego „[...]” hipotecznego o nr [...] z dnia 28 kwietnia 2006 r. waloryzowanego kursem franka szwajcarskiego (CHF) (dalej także: umowa lub umowa kredytowa), bez zbadania potencjalnie nieuczciwego charakteru zapisów umowy, z których wynikało zobowiązanie pozwanych, w tym pod kątem niedozwolonych klauzul umownych, co uniemożliwiło ocenę ważności czynności prawnej pomiędzy stronami oraz istnienia i zakresu wzajemnych zobowiązań stron,

II. rażące naruszenie prawa polegające na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu przez Sąd orzekający w sprawie norm wyrażonych w przepisach art. 499 k.p.c. w zw. z art 498 § 2 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania) w zw. z art 233 § 1 k.p.c. oraz art. 385¹ § 1-4 k.c. w zw. z art. 385² k.c.:

- poprzez zasądzenie od pozwanych M. P. i D. P. na rzecz strony powodowej kwoty 593 373,22 CHF wraz z odsetkami, tj. wierzytelności wynikającej z zawartej przez nich z B. S.A. z siedzibą w W. umowy kredytu mieszkaniowego „[...]” hipotecznego o nr [...] z dnia 28 kwietnia 2006 r. waloryzowanego kursem franka szwajcarskiego (CHF), w oparciu o twierdzenia strony powodowej oraz dołączone do pozwu dokumenty w postaci umowy kredytu, bankowego tytułu egzekucyjnego nr [...] z dnia 5 kwietnia 2013 r, wraz z postanowieniem Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 17 kwietnia 2013 r, sygn. I Co 221/13 o nadaniu klauzuli wykonalności na rzecz B. S.A. w W., pisemnych wypowiedzeń umowy kredytu z dnia 11 stycznia 2013 r. i przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda, w oparciu o treść powyższych dokumentów prywatnych, pomimo tego, że budziły one uzasadnione wątpliwości w zakresie określonej w nich wysokości zadłużenia pozwanych w porównaniu z wysokością zaciągniętego kredytu, nie pozwalały na weryfikację dochodzonej pozwem kwoty oraz uniemożliwiały ustalenie wartości dotychczasowych spłat kredytobiorcy i w konsekwencji wydanie ww. nakazu zapłaty pomimo tego, że nie było podstaw do jego wydania, jako że roszczenie pozwu było istotnie zawyżone z uwagi na abuzywność postanowień umowy, w oparciu o które wyliczono żądanie pozwu lub z uwagi na nieważność całej umowy, na której opierano roszczenie pozwu oraz z uwagi na nieudowodnienie faktów uzasadniających dochodzone roszczenia - tj.: podstawy roszczenia i jego prawidłowej wysokości,

- poprzez zaniechanie przez Sąd zbadania z urzędu, czy przedłożona wraz z pozwem umowa kredytu nie zawierała niewiążących pozwanych klauzul niedozwolonych w zakresie, w jakim regulowała sposób wyliczenia kwoty kredytu podlegającej spłacie i wysokość poszczególnych rat poprzez odwołanie do kursów z tabel banku (mechanizm indeksacji), które to postanowienia nie zostały indywidualnie uzgodnione z kredytobiorcą będącym konsumentem oraz mogły kształtować jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, co powinno skutkować uznaniem ich za abuzywne oraz wymagało dokonania oceny ewentualnego skutku ich wyrugowania ze stosunku zobowiązaniowego pomiędzy stronami, w tym ustalenia, czy czynność prawna zawarta pomiędzy nimi pozostawała ważna, a jeżeli tak to w jakim zakresie oraz zobowiązywało sąd do stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, skierowanie sprawy do postępowania według przepisów ogólnych i wyznaczenia rozprawy.

III. rażące naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 58 § 1 i 3 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. oraz art. 385¹ k.c., poprzez niewłaściwe uznanie, że umowa kredytu mieszkaniowego „[...]” hipotecznego o nr [...] z dnia 28 kwietnia 2006 r. którą na mocy przelewu wierzytelności z dnia 16 grudnia 2015 r. nabyła Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, indeksowana kursem CHF, łącząca D. P. i M. P. z Bankiem S.A. z siedzibą w W., w oparciu o którą powód wywiódł żądanie zapłaty - jest w całości ważna, podczas gdy jej treść i cel z uwagi na zawarte klauzule abuzywne, (§ 13 ust. 7 umowy w zw. z § 13 ust. 1 umowy; oraz § 5 ust. 3, 4 i 5 umowy w związku z treścią § 1 pkt 8 umowy, oraz postanowieniami § 18 ust. 1 umowy i § 19 umowy), po usunięciu których nie można ustalić wysokości roszczenia oraz uznać za udowodnioną obliczoną na podstawie nieważnych postanowień umowy, kwotę żadaną w pozwie, jest sprzeczna z celem i naturą umowy kredytu, a także z zasadami współżycia społecznego i w tym zakresie umowa winna zostać uznana za nieważną na podstawie art. 58 § 1 k.c. w zw. z § 3 k.c., jako sprzeczna z ustawą.

W oparciu o powyższe zarzuty, rozwinięte następnie w uzasadnieniu skargi nadzwyczajnej, Prokurator Generalny, działając na podstawie art. 91 § 1 u.SN oraz art. 95 pkt 1 u.SN w zw. z art. 388 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie w całości

zaskarżonego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Okręgowego we Wrocławiu I Wydział Cywilny, sygn. akt I Nc 29/18 z dnia 29 stycznia 2018 r. w sprawie z powództwa Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty przeciwko M. P. i D. P. o zapłatę i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu I Wydział Cywilny z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach niniejszego postępowania.

Skarżący wniósł ponadto o wydanie przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowienia o wstrzymaniu wykonania zaskarżonego nakazu zapłaty do czasu ukończenia postępowania wywołanego przez jej wniesienie, z uwagi na grożącą pozwanym niepowetowaną szkodę wynikającą z prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Augustowie - S. S. pod sygn. Km [...] postępowania egzekucyjnego.

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2022 r., sygn. I WSNc 1/22 Sąd Okręgowy we Wrocławiu wstrzymał wykonanie nakazu zapłaty z 29 stycznia 2018 r. wydanego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 29/18.

Prokurator Generalny wskazał, że powód Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty pozwem z dnia 5 stycznia 2018 r. domagał się od pozwanych M. P. i D. P. zapłaty kwoty 593 373, 22 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Do pozwu załączono m.in. umowę kredytową z 28 kwietnia 2006 r., wypowiedzenie umowy kredytowej z 11 stycznia 2013 r., bankowy tytuł egzekucyjny nr [...] z 5 kwietnia 2013 r. oraz aneksy do umowy kredytu, z których wynikało, że trzykrotnie dochodziło do zawieszania spłaty rat (zgodnie z aneksem nr 1/2009 z 4 września 2009 r. zawieszono spłatę 6 rat kapitału i odsetek w okresie od 10 września 2009 r. do 10 lutego 2010 r.; zgodnie z aneksem z 20 października 2010 r. zawieszono spłatę 5 rat kapitału i odsetek w okresie od 10 listopada 2010 r. do 10 marca 2011 r. oraz zgodnie z aneksem nr 3/2011 z 22 marca 2011 r. zawieszono spłatę 24 rat kapitałowych w terminie od 10 kwietnia 2011 r. do 10 marca 2013 r.).

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że M. P., wraz z mężem D. P., zawarli w dniu 28 kwietnia 2006 r. z Bankiem S.A. umowę kredytu mieszkaniowego „[...]” hipoteczny nr [...], waloryzowanego kursem CHF. Kwota kredytu została ustalona na 405 120,73 CHF i wypłacona w całości w złotych.

Wobec zaprzestania przez stronę pozwaną regulowania zobowiązania wynikającego z ww. umowy, Bank dokonał wypowiedzenia umowy pismem z dnia 11 stycznia 2013 r., skutkiem czego po upływie okresu wypowiedzenia zobowiązanie stało się w całości wymagalne.

Jak wskazano, w dniu 5 kwietnia 2013 r. B. S.A. wystawił przeciwko M. P. i D. P. bankowy tytuł egzekucyjny (BTE) pod numerem [...], który został zaopatrzony w klauzulę wykonalności przez Sąd Rejonowy w Augustowie w dniu 17 kwietnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt I Co 221/13. Na potrzeby wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, bank przeliczył istniejące zadłużenie wyrażone w walucie obcej na walutę polską. Zadłużenie strony pozwanej na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego opiewało na kwotę 1.337.622,30 zł tytułem należności głównej oraz na kwotę 40.298,06 zł tytułem odsetek.

Następnie na mocy umowy przelewu z dnia 16 grudnia 2015 r. powód Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty nabył od B. S.A. wierzytelność przysługującą bankowi wobec pozwanych M. i D. P. z tytułu umowy kredytu mieszkaniowego „[...]” hipoteczny o nr [...] z dnia 28 kwietnia 2006 r.

Wysokość wierzytelności dochodzonej pozwem przez Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty stanowiła sumę 593 373,22 CHF, na którą składała się kwota należności głównej w wysokości 388 968,07 CHF oraz kwota skapitalizowanych odsetek w wysokości 204 405,15 CHF.

W ocenie Prokuratora Generalnego zawarte w umowie kredytu postanowienia dotyczące waloryzacji kwoty kredytu i rat kredytu spełniały przesłanki do uznania ich za abuzywne (w szczególności § 2 umowy, § 13 ust. 7 umowy w zw. z § 13 ust. 1 umowy, § 5 ust. 4 umowy w związku z § 1 pkt 8, 9 umowy, § 5 ust. 3 umowy w związku z § 1 pkt 9 umowy, § 18 ust. 1 umowy; § 19 umowy).

Ponadto jak dalej wskazał Skarżący, postanowienia zawarte w § 13 ust. 7 umowy w zw. z § 13 ust. 1 umowy; oraz § 5 ust. 3, 4 i 5 umowy w związku z treścią

§ 1 pkt 8 umowy, oraz postanowieniami § 18 ust. 1 umowy i § 19 umowy są istotnymi postanowieniami umowy i po ich usunięciu nie można ustalić wysokości świadczenia, czyniąc umowę nieważną. Zdaniem Skarżącego, z tego powodu lub z uwagi na sprzeczność ww. klauzul z zasadami współżycia społecznego (tj. zasadą uczciwości, lojalności oraz zasadą równości stron) cała umowa jest nieważna.

Jak dalej podniósł Prokurator Generalny, wskazane powyżej postanowienia umowy kredytu są tożsame z niedozwolonymi klauzulami wpisanymi do Rejestru UOKiK pod nr:

- 3178 (wyrok Sądu Ochrony Konsumentów i Konkurencji z dnia 14 grudnia 2010 r., sygn. akt: XVII AmC 426/09, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 października 2011 r., sygn. akt: VI ACa 420/11);
- 5622 (wyrok Sądu Ochrony Konsumentów i Konkurencji z dnia 3 sierpnia 2012 r., sygn. akt: XVII AmC 5344/11);
- 3179 (wyrok Sądu Ochrony Konsumentów i Konkurencji z dnia 14 grudnia 2010 r., sygn. akt: XVII AmC 426/09, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 października 2011 r., sygn. akt: VI ACa 420/11);
- 5743 (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 maja 2013 r., sygn. akt VI ACa 441/13);

oraz stanowiskiem Prezesa UOKiK zawierającym istotny pogląd w sprawie przeciwko: PKO BP S.A. - w sprawie podobnej do niniejszej (znak pisma Prezesa UOKiK: DOIK-644-542/16/AS), a w którym Organ ten uznał ww. klauzule za niedozwolone i wskazał we wnioskach końcowych, że „zawarte w Umowie postanowienia dotyczące waloryzacji kwoty kredytu i rat kredytu spełniają przesłanki do uznania ich za abuzywne. Jak wskazano już wielokrotnie - nie są one wiążące dla konsumentów już w chwili zawarcia umowy”.

Za abuzywne uznano w szczególności postanowienia z przedmiotowej ww. umowy kredytowej:

- a) „Potrącanie środków z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego w walucie polskiej następuje w wysokości stanowiącej równowartość kwoty kredytu lub raty w walucie wymienialnej, w której udzielony jest kredyt, według obowiązującego w B. SA w dniu wymagalności, kursu sprzedaży dla dewiz (aktualna Tabela kursów)” (§ 13 ust. 7 umowy w zw. z § 13 ust. 1 umowy);

b) „W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, stosuje się kurs kupna dla dewiz (aktualna Tabela kursów) obowiązujący w B. SA w dniu realizacji zlecenia płatniczego” (§ 5 ust 4 umowy) w związku z § 1 pkt 8 umowy, który podaje definicję Tabeli Kursów: „Ileć w umowie użyto jedno z poniższych określeń oznacza ono odpowiednio: 8) Tabela kursów - Tabelę kursów B. S.A. obowiązującą w chwili dokonywania przez B. S.A. określonych w umowie przeliczeń kursowych, dostępną w B. S.A. oraz na stronie internetowej B. S.A.” (§ 1 pkt 8 Umowy): oraz w związku z § 1 pkt 9 umowy, który podaje definicję Waluty Wymiennej; „waluta wymienialna - walutę wymienialną, inną niż waluta kredytu, której kursy są zamieszczane w Tabeli kursów” (§ 1 pkt 9 umowy);

c) „Kredyt może być wypłacany: 1) w walucie wymienialnej - na finansowanie zobowiązań za granicą i w przypadku zaciągnięcia kredytu na spłatę kredytu walutowego, 2) w walucie polskiej - na finansowanie zobowiązań w kraju” (§ 5 ust 3 umowy); w związku z § 1 pkt 9 umowy, który podaje definicję Waluty Wymiennej: „waluta wymienialna - walutę wymienialną, inną niż waluta kredytu, której kursy są zamieszczane w Tabeli kursów” (§ 1 pkt 9 umowy);

d) „Niespłacenienie przez Kredytobiorcę części albo całości raty w terminie umownym spowoduje, że należność z tytułu zaległej spłaty staje się zadłużeniem przeterminowanym może zostać przez B. S.A. przeliczona na walutę polską według kursu sprzedaży dewiz (aktualna Tabela kursów) obowiązującego w B. S.A. w dniu, o którym mowa w § 13 ust. 3. ” (§ 18 ust. 1 umowy);

e) „Jeżeli spłata zadłużenia przeterminowanego i odsetek nastąpi w walucie innej niż waluta polska: 1) w formie bezgotówkowej kwota wpłaty zostaje przeliczona na kwotę stanowiącą równowartość w walucie polskiej — według kursu kupna dla dewiz (aktualna Tabela kursów Banku), obowiązującego w B. S.A. w dniu wpływu środków, 2) w formie gotówkowej - kwota wpłaty zostaje przeliczona na kwotę stanowiącą równowartość w walucie polskiej - według kursu kupna dla pieniędzy (aktualna Tabela kursów Banku), obowiązującego w B. S.A. w dniu wpływu środków” (§ 19 umowy).

Skarżący w uzasadnieniu skargi nadzwyczajnej wskazał również, że zabezpieczeniem spłaty kredytu była hipoteka zwykła łączna w kwocie 405 120,73 CHF oraz hipoteka kaucyjna łączna do kwoty 89 126,56 CHF ustanowiona na

kredytowanej nieruchomości oraz nieruchomości objętej księgą wieczystą nr [...] prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Augustowie, cesja prawa z polisy ubezpieczeniowej od ognia i zdarzeń losowych, weksel *in blanco*. Jak podkreślił, do dzisiaj prowadzona jest egzekucja z majątku dłużników M. P. i D. P.. Postępowanie egzekucyjne w tej sprawie prowadzi Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Augustowie – S. S. (sygn. akt komorniczych: Km [...]).

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w dniu 29 stycznia 2018 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu, w oparciu o roszczenia mające swoje źródło w przedmiotowej umowie kredytu mieszkaniowego „[...]” hipoteczny nr [...] z dnia 28 kwietnia 2006 r., waloryzowanej kursem CHF. W orzeczeniu tym Sąd nakazał pozwanym zapłacić solidarnie na rzecz powoda tj. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., kwotę 593 373,22 CHF wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 5 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 32 217,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 7 217,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia niniejszego nakazu albo wnieść w tymże terminie do tutejszego Sądu sprzeciw.

Nakaz zapłaty wraz z odpisem pozwu Sąd wysłał do pozwanych, wraz z informacją o możliwości wniesienia sprzeciwu od przedmiotowego nakazu zapłaty w terminie dwóch tygodni od dnia otrzymania tego nakazu zapłaty.

Pozwani M. i D. P. odebrali przedmiotowy nakaz zapłaty wraz z odpisem pozwu, ale nie złożyli od niego sprzeciwu i nakaz ten uprawomocnił się w całości.

W uzasadnieniu nakazu zapłaty – sporządzonym już po wniesieniu skargi nadzwyczajnej – Sąd Okręgowy we Wrocławiu wskazał, że „wydał nakaz zapłaty, albowiem powód dochodził roszczenia pieniężnego, a według treści pozwu i załączników do niego roszczenie nie było oczywiście bezzasadne, jak też przytoczone okoliczności nie budziły wątpliwości”. Jak dalej podkreślono, „Sąd zbadał w szczególności treść umowy kredytu, która potwierdzała wysokość zaciągniętego kredytu, jak też wypowiedzenie tej umowy w powiązaniu z bankowym tytułem egzekucyjnym określającym wysokość zobowiązania po postawieniu go w stan natychmiastowej wykonalności”.

Pismem z 28 kwietnia 2022 r. odpowiedź na skargę nadzwyczajną złożył powód Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, wnosząc o oddalenie skargi nadzwyczajnej i obszernie uzasadniając dlaczego strona powodowa nie zgadza się z zarzutami skargi nadzwyczajnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nadzwyczajna zasługuje na uwzględnienie, albowiem nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Okręgowego we Wrocławiu, sygn. akt I Nc 29/18 z dnia 29 stycznia 2018 r. w sprawie z powództwa Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty przeciwko M. P. i D. P. o zapłatę, nie odpowiada prawu.

Zgodnie z art. 89 § 1 u.SN, jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub sądu wojskowego kończącego postępowanie w sprawie może być wniesiona skarga nadzwyczajna, o ile:

- 1) orzeczenie narusza zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji lub
 - 2) orzeczenie w sposób rażący narusza prawo przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, lub
 - 3) zachodzi oczywista sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego
- a orzeczenie nie może być uchylone lub zmienione w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Skarga nadzwyczajna jest instrumentem szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości w znaczeniu określonym w art. 175 ust. 1 Konstytucji RP. Jej celem jest wyeliminowanie z obrotu wadliwych, a jednocześnie naruszających zasady sprawiedliwości społecznej, orzeczeń sądowych, które dotyczą konkretnych, zindywidualizowanych podmiotów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2019 r., I NSNk 2/19; wyroki Sądu Najwyższego z: 9 grudnia 2020 r., I NSNc 1/20; 13 stycznia 2021 r., I NSNk 3/19). Rolą kontroli nadzwyczajnej nie jest

jednak eliminowanie wszystkich wadliwych orzeczeń. Wyjątkowość orzekania w ramach tej instytucji powinna dotyczyć tylko tych z nich, które nie dadzą się pogodzić z podstawowymi zasadami demokratycznego państwa prawnego, będąc *prima facie* orzeczeniami w sposób elementarny niesprawiedliwymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r., I NSNc 146/21).

W piśmiennictwie zauważa się, że z formalnego punktu widzenia skarga nadzwyczajna należy do nadzwyczajnych środków zaskarżenia o złożonym charakterze (T. Ereciński, K. Weitz, Skarga nadzwyczajna w sprawach cywilnych, Przegląd Sądowy 2019 r., Nr 2, s. 8). Formalnoprawna analiza skargi nadzwyczajnej wniesionej w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że skarga jest dopuszczalna, co otwiera możliwość jej merytorycznego rozpoznania.

Należy także podnieść, że nakazy zapłaty, tj. orzeczenia wydawane na posiedzeniach niejawnych, w których sąd uwzględnia powództwo w postępowaniu nakazowym i upominawczym (art. 480¹ k.p.c.), są orzeczeniami rozstrzygającymi istotę sprawy w odrębnym postępowaniu procesowym. Ponieważ do orzeczeń tych mają zastosowanie odpowiednio przepisy o wyrokach, jeżeli kodeks nie stanowi inaczej (art. 353² k.p.c.), po ich uprawomocnieniu mają skutki prawomocnych wyroków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 28 października 2010 r., III CZP 65/10, OSNC 2011, nr 3, poz. 27).

W skardze nadzwyczajnej Prokurator Generalny wskazał, że już pobieżna lektura treści umowy kredytowej, którą udzielono M. P. i D. P. środków pieniężnych w kwocie 405 120,73 CHF (§ 2 ust. 1 umowy) w zestawieniu z kwotą wskazaną w pozwie jako zadłużenie pozwanych 593 373,22 CHF, a kwotą wskazaną w bankowym tytule egzekucyjnym nr [...] – 1.377.920,36 zł winna implikować krytyczną ocenę twierdzeń powoda. Jednocześnie, zdaniem Skarżącego sąd powinien mieć na względzie fakt, że pozwani w niniejszej sprawie pozostawali konsumentami w rozumieniu art. 22¹ k.c., przez co zastosowanie przepisów regulujących możliwość wydania nakazu zapłaty, powinno uwzględniać zasady ochrony konsumentów przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zaniechanie w tym zakresie doprowadziło do sytuacji, w której wydane zostało orzeczenie nakazujące pozwanym zapłatę kwoty 593 373,22 CHF, wyłącznie w oparciu o wątpliwe twierdzenia powoda oraz bez zbadania z urzędu, czy przedłożona wraz z

pozwem umowa kredytu nie zawierała niewiążących pozwanych klauzul niedozwolonych, o których mowa w art. 385¹-385³ k.c.

Prokurator Generalny podniósł ponadto, że Sąd Okręgowy we Wrocławiu dokonując wstępnej weryfikacji stosunku zobowiązaniowego łączącego strony winien dostrzec, że przedmiotowa umowa pomiędzy nimi stanowi przykład tzw. umowy adhezyjnej. Materiał dowodowy, którym Sąd dysponował, pozwalał bowiem na dokonanie stosownej oceny w tym zakresie, bądź chociażby powzięcie daleko idących wątpliwości w tym zakresie. W dacie orzekania zbliżone do opisanego powyżej mechanizmu indeksacji klauzule (dot. ustalenia wysokości kwoty kredytu oraz poszczególnych rat kapitałowo-odsetkowych z umów kredytów bankowych) były już uznane przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone i wpisane do rejestru postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone (klauzula nr 3178: „Kredyt jest indeksowany do CHF/USD/EUR, po przeliczeniu wypłaconej kwoty zgodnie z kursem kupna według tabeli Kursów Walut Obcych obowiązujących w Banku Milenium w dniu uruchomienia kredytu lub transzy” i klauzula nr 3179: „W przypadku kredytu indeksowanego kursem waluty obcej kwota spłaty obliczona jest według kursu sprzedaży dewiz, obowiązującego w Banku na podstawie obowiązującej w Banku Tabeli Kursów Walut Obcych z dnia spłaty” wpisane wobec Banku Millennium S.A. i analogiczne klauzule nr 5622 wobec Banku BPH S.A. oraz nr 5743 wobec BRE Banku S.A., obecnie mBank S.A.).

W tym miejscu Sąd Najwyższy wyraźnie podkreśla, że przyczyną uchylenia zaskarżonego nakazu zapłaty nie jest jednoznaczne stwierdzenie nielegalności (abuzywności) przedstawionych postanowień umownych, ale brak ich zbadania w toku postępowania upominawczego przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu.

W ocenie Sądu Najwyższego, w analizowanej sprawie z uzasadnienia zaskarżonego nakazu zapłaty nie wynika, aby Sąd *meriti* badał ważność i uczciwy charakter postanowień zawartej przez strony umowy. Jak już wyżej wskazano, Sąd *meriti* podniósł jedynie, że „zbadał w szczególności treść umowy kredytu, która potwierdzała wysokość zaciągniętego kredytu, jak też wypowiedzenie tej umowy w powiązaniu z bankowym tytułem egzekucyjnym określającym wysokość zobowiązania po postawieniu go w stan natychmiastowej wykonalności”. Wobec powyższego, Sąd zbadał załączone do pozwu dokumenty ustalając dwie

okoliczności: kwotę zobowiązania oraz istnienie jej wymagalności, nie podjął się jednak zbadania z urzędu, czy postanowienia umowy zawartej między stronami mają nieuczciwy charakter. Przy czym wskazał, że „wydał nakaz zapłaty, albowiem powód dochodził roszczenia pieniężnego, a według treści pozwu i załączników do niego roszczenie nie było oczywiście bezzasadne, jak też przytoczone okoliczności nie budziły wątpliwości”.

Trzeba wskazać, że zgodnie z art. 499 k.p.c. (w brzmieniu z dnia orzekania w rozpatrywanej sprawie) nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym nie może być wydany, jeżeli według treści pozwu: 1) roszczenie jest oczywiście bezzasadne; 2) przytoczone okoliczności budzą wątpliwość; 3) zaspokojenie roszczenia zależy od świadczenia wzajemnego; 4) miejsce pobytu pozwanego nie jest znane albo gdyby doręczenie mu nakazu nie mogło nastąpić w kraju.

Należy zauważyć, że w przypadku wydawania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, gdy pozwanym jest konsument, czynności sądu nie ograniczają się wyłącznie do oceny roszczenia w zakresie jego podstawy faktycznej wyłącznie pod kątem braku wątpliwości co do okoliczności przytoczonych przez powoda, w pozostałym zakresie głównie pod kątem tego, czy nie jest ono oczywiście bezzasadne, przy uwzględnieniu określonych w art. 499 k.p.c. przesłanek negatywnych. Za utrwalony w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przyjmuje się bowiem pogląd, że organy wymiaru sprawiedliwości z urzędu dokonują oceny nieuczciwych postanowień umowy konsumenckiej (wyrok z 21 kwietnia 2016 r., Radlinger i Radlingerová, C-377/14, pkt 77 i przywołane tam orzecznictwo). Co więcej, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazał, że przepis art. 7 ust. 1 Dyrektywy Rady nr 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. UE L 1993, poz. 95, s. 29, dalej: Dyrektywa 93/13) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym, „pozwalającym na wydanie nakazu zapłaty opartego na wekslu własnym, który stanowi gwarancję wiarytelności powstałej z umowy kredytu konsumenckiego, w sytuacji gdy sąd rozpoznający pozew o wydanie nakazu zapłaty nie jest uprawniony do zbadania potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków tej umowy, jeżeli sposób wykonania prawa do wniesienia zarzutów od takiego nakazu nie pozwala na zapewnienie przestrzegania praw,

które konsument opiera na tej dyrektywie” (wyrok z 13 września 2018 r., Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, pkt 71). Jeżeli więc w przypadku wydania nakazu zapłaty opartego na wekslu własnym, stanowiącego zabezpieczenie roszczeń wynikających z umowy, sąd powinien wziąć pod uwagę potencjalnie nieuczciwy charakter warunków umowy, to tym bardziej sąd powinien to uczynić w sytuacji, gdy roszczenie wywodzone jest bezpośrednio z umowy.

Przypomnieć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęło się, że przepisy proceduralne ograniczające możliwość skorzystania przez konsumenta z przysługującej ochrony na gruncie prawa wspólnotowego, zezwalające na badanie treści konsumenckiego stosunku podstawowego wyłącznie w przypadku wniesienia zarzutów, nie realizowałyby celu prawa konsumenckiego, jakim jest realne wyrównanie pozycji stron umowy konsumenckiej (wyroki Sądu Najwyższego z: 28 lipca 2021 r., I NSNc 179/20; 2 czerwca 2021 r., I NSNc 178/20; z 28 października 2020 r., I NSNc 22/20; 24 listopada 2021 r., I NSNc 66/21). Konsekwentnie przyjąć należy, że również w postępowaniu upominawczym, w celu zapewnienia właściwej ochrony konsumentowi, sąd jest zobowiązany z urzędu zbadać, czy postanowienia umowy zawartej między stronami mają nieuczciwy charakter.

Uzasadnienie zaskarżonego nakazu zapłaty nie pozostawia wątpliwości, że Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę nie wziął pod uwagę okoliczności, iż pozwany występuje w charakterze konsumenta i w konsekwencji nie badał, czy postanowienia umowy kredytowej mają nieuczciwy charakter. W konsekwencji Sąd ten zastosował wprost przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, pomijając przepisy o ochronie konsumenta przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. W przypadku zaś dochodzenia zapłaty na podstawie roszczeń wywodzonych z umowy zawartej z konsumentem, sąd ma wyraźną powinność zbadania ważności i uczciwego charakteru postanowień zawartej przez strony umowy. Brak przeprowadzenia tego badania świadczy o niespełnieniu wymagań płynących z konstytucyjnej zasady ochrony konsumentów przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi – w rozpatrywanej sprawie ochrony takiej konsumentowi nie zapewniono.

Zgodnie z art. 76 Konstytucji RP, władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa. Z kolei na mocy art. 22¹ k.c., za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

W badanej sprawie należy uznać, że doszło do działania zagrażającego bezpieczeństwu konsumenta, które to bezpieczeństwo *expressis verbis* podlega ochronie władz publicznych na podstawie art. 76 ustawy zasadniczej. Bezpieczeństwo, o którym mowa w art. 76 Konstytucji RP, należy ujmować szeroko. W szczególności, jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, obejmuje ono także bezpieczeństwo prawne. W wyroku Sądu Najwyższego z 8 maja 2019 r. (I NSNc 2/19) wyjaśniono obszernie, że: jedną z zasad wywodzonych z zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji) jest zasada zaufania obywatela do państwa. Zasada ta wiąże się z bezpieczeństwem prawnym jednostki. Wyraża się ona m.in. w takim stosowaniu prawa, by nie stawało się ono swoistą pułapką dla obywatela i aby mógł on układać swoje sprawy w zaufaniu, iż nie naraża się na prawne skutki, których nie mógł przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i działań oraz w przekonaniu, iż jego działania podejmowane zgodnie z obowiązującym prawem będą także w przyszłości uznawane przez porządek prawny (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 7 lutego 2001 r., K 27/00). Bezpieczeństwo prawne jednostki związane z pewnością prawa umożliwia przewidywalność działań organów państwa oraz prognozowanie działań własnych (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 14 czerwca 2000 r., P 3/00). Zatem jedną ze składowych zasady demokratycznego państwa prawnego jest zasada zaufania obywatela do państwa, wyrażająca się również w możliwości oczekiwania przez obywatela, aby organy państwa prawidłowo stosowały obowiązujące przepisy prawa, skoro zgodnie z art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa (w tym duchu, wiążąc kwestię bezpieczeństwa prawnego z potencjalnym naruszeniem art. 76 i art. 2 Konstytucji RP Sąd Najwyższy wypowiedział się już wiele razy, zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2020 r., I NSNc 47/19). Wyprowadzono stąd wniosek, że wydanie

nakazu zapłaty z naruszeniem przepisów prawa może zostać uznane za godzące w zasadę zaufania obywateli do państwa i prowadzić do zasadności skargi nadzwyczajnej, jak w przypadku niniejszej sprawy.

Należy jeszcze wyraźnie podkreślić, że ocena abuzywności konkretnych postanowień kontraktowych zawsze należy do zakresu kognicji sądu *meriti*, z uwzględnieniem konkretnej umowy zawartej przez strony oraz całokształtu okoliczności danej sprawy. W ocenie Sądu Najwyższego w składzie orzekającym, sąd w postępowaniu upominawczym, winien badać umowę stanowiącą podstawę dochodzonego roszczenia pod kątem jej ważności i wiążącego skutku jej postanowień dla jej stron. Trzeba jeszcze w tym miejscu wskazać na przemawiające za tym stanowiskiem argumenty, jakie Sąd Najwyższy przedstawiał już konsekwentnie w swoim orzecznictwie w odniesieniu do postępowania nakazowego (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 11 maja 2022 r., I NSNc 408/21 i I NSNc 619/21), a które mają również zastosowanie do postępowania upominawczego, bowiem z prawa europejskiego płynie wyraźnie powinność przeprowadzania kontroli treści umów zawieranych z konsumentami, bez względu na tryb procedowania.

Po pierwsze, na gruncie polskiej doktryny nie budzi wątpliwości powinność uwzględniania przez sąd zawsze bezwzględnej nieważności czynności prawnych. Oczywiście może być ona realizowana tylko na podstawie materiałów, jakimi sąd orzekając dysponuje. Identyczne stanowisko prezentowane jest w judykaturze. W uchwale Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2005 r., III CZP 26/05, OSNC 2006 r., Nr 4, poz. 63, wyraźnie wskazano, że sąd ma obowiązek wziąć pod uwagę w każdym stanie sprawy nieważność czynności prawnej (art. 58 § 1 k.c.), jednak tylko na podstawie zgromadzonego materiału. Z kolei w wyroku z 12 grudnia 2008 r., II CNP 82/08, Sąd Najwyższy zajął jednoznaczne stanowisko, w świetle którego sąd bierze pod uwagę z urzędu w każdym stadium postępowania nieistnienie czynności prawnej na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ograniczenie możliwości uwzględniania z urzędu nieważności i nieistnienia czynności prawnej prowadzi do tego, że badanie ważności postanowień konkretnej umowy może być niepełne, tym niemniej, znając jej treść, takie badanie powinno zostać przeprowadzone. Podkreślić bowiem trzeba, że sankcja nieważności

bezwzględnej prowadzi do tego, że dana czynność prawna nie wywiera żadnych skutków prawnych. Oznacza to zatem, że dochodzone w sprawie na podstawie bezwzględnie nieważnej umowy roszczenie nie istnieje. Badanie zatem w tym zakresie przez sąd ma charakter fundamentalny dla orzekania.

Po drugie, choć postępowanie upominawcze ma szczególny charakter, jest typem postępowania *ex parte*, gdzie realizacja prawa do wysłuchania drugiej strony została przesunięta do dalszej fazy postępowania (realizuje się w postaci złożenia sprzeciwu do nakazu zapłaty), to jednak stanowi przejaw działalności orzeczniczej sądu. Specyfika tego postępowania przejawia się zatem w ograniczeniu dowodów, jakie są sądowi dostarczone. Jednak specyfika ta nie zwalnia sądu z badania tychże dowodów; jednym z nich, którym sąd dysponuje, jest treść umowy zawartej przez strony, a więc wymaga ona oceny ważności i istnienia efektu związania przez jej postanowienia dla sądu. Bez tej oceny działalność sądu nie miałaby *de facto* waloru orzeczniczego, lecz rejestracyjny – wydawanie rozstrzygnięcia na podstawie w najmniejszym stopniu niezweryfikowanych twierdzeń powoda. Groziłoby to daleko idącymi nadużyciami. Przesunięcie do dalszej fazy takiego postępowania realizacji zasady wysłuchania drugiej strony nie wpływa na ograniczenie kontroli, jaką sąd powinien dokonywać z urzędu. Prowadzi jedynie do tego, że w toku dalszego rozpatrywania sprawy druga strona może przedstawić dowody, które jeszcze pełniej mogą pozwolić na ocenę całej sprawy. Zaprezentowane stanowisko można uznać za przyjęte w orzecznictwie. W wyroku z 9 września 2021 r., I NSNc 43/20, Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, że jeśli są wątpliwości co do ważności umowy stanowiącej podstawę dochodzonego roszczenia, a w konsekwencji co do zasadności tego roszczenia, ze względu na to, że podstawa umowna żądania pozwu jest częściowo sprzeczna z prawem, sąd nie ma możliwości wydania nakazu zapłaty, lecz powinien skierować sprawę na rozprawę (konsekwentnie w orzecznictwie na tle zastrzegania w umowach odsetek lichwiarskich Sąd Najwyższy przyjmuje, że nie było dopuszczalne wydanie nakazu zapłaty, zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2021 r., I NSNc 35/20; wyrok Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2020 r., I NSNc 47/19).

Po trzecie, wypada jeszcze zwrócić uwagę na wymaganie zgodności prawa krajowego z prawem europejskim. W postanowieniu Trybunału Sprawiedliwości

Unii Europejskiej z 28 listopada 2018 r. (C-632/17, PKO BP S.A. przeciwko Jackowi Michalskiemu) przyjęto, że art. 7 ust. 1 Dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisom proceduralnym pozwalającym na wydanie nakazu zapłaty, w sytuacji gdy sąd rozpoznający pozew o wydanie tego nakazu nie jest uprawniony do zbadania potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków danej umowy. Oznacza to, że z prawa europejskiego płynie wyraźna powinność przeprowadzania kontroli treści umów zawieranych z konsumentami, bez względu na tryb procedowania. Zgodne z tym wymaganiem jest przyjęcie, że sąd z urzędu dokonuje takiej kontroli także w postępowaniu upominawczym. Stanowisko to zostało zastosowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który wyraźnie przyjął, że w toku rozpoznawania sprawy w postępowaniu upominawczym, sąd z urzędu powinien dokonać oceny czy postanowienia łączącej strony umowy (...) mają nieuczciwy charakter. Ograniczenie się przez sąd w tego rodzaju sprawach wyłącznie do językowej interpretacji przepisów proceduralnych prowadzić może do naruszenia praw konsumenta (wyrok Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2022 r., I NSNc 647/21).

Konsekwencją przyjęcia, że w postępowaniu upominawczym sąd ma obowiązek badania ważności i skutku wiążącego umowy łączącej strony musi być stwierdzenie, że zaniechanie dokonania tego stanowi rażące naruszenie prawa i prowadzi do uwzględnienia skargi nadzwyczajnej.

Wszystkie podniesione racje prowadzą do konkluzji, że w tej sprawie wydanie nakazu zapłaty bez dokonania oceny potencjalnej abuzowności postanowień umownych na gruncie art. 385¹ § 1 k.c. stanowiło naruszenie prawa. Niezbędne było skierowanie sprawy na drogę zwykłego postępowania by ponadto konsument – kredytobiorca mógł przedstawić dodatkowe argumenty i dowody istotne dla oceny abuzownego charakteru postanowień zawartej z Bankiem umowy oraz, po drugie, by w razie dostrzeżenia ich niedozwolonego charakteru miał możliwość zajęcia stanowiska, co do ważności umowy.

Uwzględnienie skargi nadzwyczajnej z powyższych powodów czyni bezzasadnym odnoszenie się do pozostałych zawartych w niej zarzutów.

Warto *in fine* nadmienić, iż z punktu widzenia sprawiedliwości społecznej nie wydaje się zasługiwać na ochronę wynikającą z powagi *rei iudicatae* stan, w którym

ustalona w umowie z dnia 28 kwietnia 2006 r. kwota kredytu – 405 120,73 CHF, wiąże się dla dłużnika z zasądzeniem nakazem zapłaty z 29 stycznia 2018 r. kwoty 593 373,22 CHF. Tym bardziej jeszcze, że zgodnie z obowiązującymi aneksami do umowy kredytu, spłaty rat zawieszane były w trzech okresach - (1) 10 września 2009 r. – 10 lutego 2010 r. (2) 10 listopada 2010 r. – 10 marca 2011 r. oraz (3) 10 kwietnia 2011 r. – 10 marca 2013 r., co oznaczało, że zawieszono spłatę 35 rat do dnia 10 marca 2013 r. włącznie. Na marginesie dodać jeszcze można, że umowę kredytu wypowiedziano pozwanym już 11 stycznia 2013 r.

Podsumowując, w niniejszej sprawie doszło do naruszenia zasad i wartości wywodzonych z Konstytucji RP, zwłaszcza w zakresie art. 76 i w konsekwencji art. 2 ustawy zasadniczej, a także uchybiono przepisom ustawowym, co skutkuje koniecznością wyeliminowania zaskarżonego nakazu zapłaty z obrotu prawnego.

Ponownie rozpoznając sprawę, Sąd Okręgowy we Wrocławiu dokona analizy treści spornej umowy kredytu, oceniając legalność i skuteczność jej poszczególnych postanowień.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 91 § 1 u.SN, uchylił w całości nakaz zapłaty Sądu Okręgowego we Wrocławiu, sygn. akt I Nc 29/18 z dnia 29 stycznia 2018 r. w sprawie z powództwa Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty przeciwko M. P. i D. P. o zapłatę, przekazując sprawę temu Sądowi do ponownego rozstrzygnięcia.

O wzajemnym zniesieniu kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą nadzwyczajną Sąd Najwyższy orzekł na podstawie z art. 398¹⁸ k.p.c., zgodnie z którym w razie wniesienia skargi kasacyjnej przez Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich lub Rzecznika Praw Dziecka koszty procesu w postępowaniu kasacyjnym podlegają wzajemnemu zniesieniu. Powołany przepis z mocy art. 95 pkt 1 u.SN stosuje się również do postępowania w sprawie skargi nadzwyczajnej.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.